

בין מקימי המפעל והיוו חלק של צוות התחזוקה המצומצם, עד להריסת תחנת הכוח בקרבות 1948. המייסדים היו יוצאי רוסיה ולטביה, ואליהם הצטרפו, במשך הזמן, גרעיני הכשרה מפולין וגרמניה.

כ-3000 דונם פלחה ו 1500 דונם שלחין הייתה עתודת הקרקעות של המשק - שטח מצומצם למדי בהשוואה למשקי עמק יזרעאל. אך אדמות "בקעת נרות" (כך מתיישרי עמק הירדן העדיפו לקרוא לאזור שלהם) היו כמעט שטוחות כשולחן ואיפשרו להעביר מים לכל מקום ולכל פינה באמצעות מערכת תעלות להשקייה בהצפה. שטחי הפלחה לא היו קבועים - גידולי בעל נזרעו בחלקות שמסיבות מחזור תקופתית לא היו בהשקיה. לרשות המשק עמדו מי השקייה מהירמון, בכמויות בלתי מוגבלות (מוגבלות רק ע"י ספיקת המשאבות) ובאיכות כמעט אירופית - כ-80 מ"ג כלור לליטר מים (בהשוואה ל-400 מ"ג במים שנשאבו מהירדן) ובמחיר החשמל והפחת של מערכת השאיבה בלבד. ההשקייה בהצפה דרשה הכנה קפדנית של השטחים. מדידה בנווליר ופילוס באמצעות בולדוזר לאחוזי הנטייה הרצויים. יצירת ערוגות באורך של 50 עד 100 מ' וברוחב 20-30 מ' - בהתאם לגידול וצריכת המים שלו. המים הגיעו למקום בתעלות פתוחות, מבית השאיבה שעל גדת הירמון.

השקו בזרמים של 250-400 מ"מ"ק מים לשעה. דרושה התמחות כדי לשלוט במים אלה. צריך היה לדעת לחלק את הזרם בעזרת סכרי עץ קטנים נידים ולהכניסם אל מה שיותר ערוגות בעת ובעונה אחת, כדי "להרוויח זמן" ולהכין את ההמשך. אם ארעה פריצה - היה קושי גדול לשלוט בה וקשר אלחוטי, לבקש פסק זמן מבית השאיבה שבמרחק מאות מטרים, לא היה קיים.

שטחי מספוא וגרעינים בהשקייה למשק החי, לרבות אספסת ורודוס (ששימש גם למילוי מזרונים לאיני הטעם), גן-ירק, כרם ענבי מאכל ופרדס אשכוליות וכ-250 דונם בנוות - גידול מספר אחד בעמק הירדן, אלה היו ענפי השלחין של המשק. רפת של 300 חולבות, עדר צאן של 150 ראש ולול מטילות היוו את משק החי.

בתי המלאכה - הנגרייה, המסגרייה ובית יציקה קטן סמוך לה, מוסך ומכונות החקלאיות, היוו גוש מבנים מצדו האחד של כביש הגישה ומאיזך - בית הקירור, מחסני האספקה ואסם, שהיה בשלבים סופיים של הקמה, בגובה 20 מ' לאיסוס תבואות, בשיטה אמריקאית חדישה. הלולים, במתכונת הוויקטוריאנית של שנות השלושים, רפת החליבה ביד ודיר הצאן - בסמוך לגדר, השלימו את התמונה.

אורך רוח, סבלנות וזמן נחוצים כדי להיקלט ביישוב הגדול והתוסס הזה, שבימים ההם כבר מנה מעל אלף נפשות, כולל הטף ותושבי החוץ. לא ביום אחד אפשר להכיר את רובדי ציבור החברים שם ובודאי לא את היחיד, על שגעונותיו ורגישויות היתר שלו - חברה בה כל אחד ניסה להפגין אינדיוידואליות בקנאות רבה.

סידור העבודה שיבץ את נני, בהריונה המתקדם, במחסן הילדים. אותי שלחו לבנות. רפאל קליינשמיט, שעבד שם בקביעות, דאג לכך. חלקות המטע השונות, שנקראו על פי שנת נטיעתן, לא היו מרוכזות בגוש אחד. הענף לקה בבעיות מחזור חמורות: החלקות, בשנתן הרביעית, החלו להתנוון, ובאותו מקום ניתן לטעת מחדש רק כעבור 15-12 שנה, אם בכלל. כך החלקות השונות היו מפוזרות וכל אביב הענף התקשה למצוא מקום לחידוש אותן חלקות בנוות, שהיה צריך לעקור מחמת התנוונות. משימה קשה, כי חלקות המספוא, הרב שנתיות, נשארו שנים רבות במקומן. אי אפשר היה לנטוע חלקות בנוות קטנות מדי, עקב הפחת בניצול השטח, שנגרם מגדרות ההגנה נגד הרוח, שאז היו עצי קיקיון, אם כי התחילו כבר לנטוע גם את הבננה הגבוהה, הקריבית, בתור הגנה.

עבודות הקיץ היו מוקדשות בעיקר לטיפול בפרי המתפתח, כיסוי הפריחה, תמיכה ועטיפה בשקים, ניכוש עשבים והשקייה. יתכן והפרטים שזכרים כאן מובנים מאליהם, אך כמי שעסק כל ימיו בחקלאות דברים אלו לא נשכחו. הטוריה הייתה הכלי העיקרי להזברת העשבים, שלא היו רבים והופיעו רק בקירות הערוגות. הקרקעית עובדה במתחחת לעומק של 15 ס"מ - וזוהי השכבה בה התפתחה מערכת השורשים של הבננה. הערוגות הוצפו להשקייה בתכיפות מירבית: עד 5000 מ"מ"ק מים לדונם לשנה. קריעת מערכת השורשים בעיבודים חוזרים ועודפי מים אדירים היו כמובן הגורם לקוצר תוחלת החיים